

Slagets § 2. Der skal altsaa, maa jeg sige, næsten en god Villie til at fremdrage den virkelige Mening af dette, og naar det ikke er ganske tydeligt, tror jeg, at man gjør bedre i at affatte Bestemmelsen saaledes, at den ikke kan misforstaas. Dette vilde kunne ske, om man istedetfor, hvad der nu staar i Paragrafen, redigerer den saaledes, at det kommer til at hedde: „Første Punktum i § 12 skal for Fremtiden lyde saaledes“ osv., saa kan der ikke være nogen Tvivl om, at Straffebestemmelserne ville gjælde fremdeles. Der er en anden Bemærkning, som jeg vil gjøre med Hensyn til denne Paragraf, og det er den, at Udtrykkene i den vistnok ere noget for ample, noget for vide, idet der er givet et absolut Forbud mod Falbydelse eller Kjøb af Wildt i de angivne Læder. Det tror jeg ikke, har været Meningen, det er i alt Fald ikke Meningen med den tilsvarende Bestemmelse i den nuværende Lov. Der kan efter denne ikke være Noget til Hinder for at sælge og købe udenfor de angivne Læder fremmed Wildt, for hvilket der ikke er fastsat Fredningsbestemmelser her i Landet. Det indeholdes i Sagtlovens § 12, at man ikke her i Landet maa sælge fremmed Wildt af de Arter, for hvilke der her er Fredningsbestemmelser. Og det er bestemt af den Grund, at det er umuligt at kontrollere, hvorfra saadant Wildt kommer. Men fremmed Wildt, som ikke findes her i Landet, om hvilket der ikke gjælder Fredningsbestemmelserne, f. Ex. amerikanske Jagle, som der spises en Del af, kunde der ikke være nogensomhelst Grund til at forbyde Salget af her i Landet, da deraf virkelig ikke kan berygtes nogen Fare for Overtrædelse af vore Fredningsbestemmelser. Men det er en Mangel, som overordentlig let lader sig ændre, idet man i Paragrafen efter Ordet „Wildt“ kunde tilføje den Bestemmelse: „for hvilket der er bestemt Fredningstider her i Landet.“ Derved kommer man ud over det. I det Hele taget, naar man vil understøtte Lovforslaget, saa tror jeg ikke, at Redaktionen frembyder nogen overordentlig Banselighed, og jeg for min Del skal yde Lovforslaget den Understøttelse, jeg formaar, paa dets fremtidige Vel.

D. Christensen: Jeg er fuldkommen enig med de foregaaende Talere i, at det er i ikke ringe Grad, at Wildtbestanden er gaaet tilbage i de senere Aar og specielt i afvigte Winter, hvorfør der kunde være nogen Mening i at ændre lidt paa dette Omraade. Hvad jeg skal sige om dette Lovforslag, skal derfor være meget kort, i Særdeleshed efterat den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) har udtalt sig om den formelle Side. Det er ganske vist fuldkommen rigtigt, naar det blev bemærket, at Bestemmelserne i Lovforslaget egentlig træde temmelig uklart frem. Jeg skal blot til § 1 bemærke, at jeg i og for sig ikke har noget imod,

at Fredningstiden for Hare udvides til 1ste Oktober, men det, som jeg anser for vanstelig, er egentlig, om det virkelig saar nogen reel Betydning. Naar Sagtiden som bekendt indtræder den 12te September, saa vil det være naturligt, at en Hare vil være meget udsat for Skud fra den 12te September til den 1ste Oktober. Hvad angaar Urfluglene, skal jeg kun bemærke, at det forekommer mig, at Ordet „foreløbig“ absolut maa gaa ud, thi hele Loven er foreløbig, og det vil da ikke være rigtigt at sige dette to Gange. Altsaa Urfluglene maa absolut være fredebe. Hvad angaar § 2, ser jeg ikke rettere end, at §§ 1 og 2 ere ikke fri for at være lidt i Modsigelse med hinanden; thi naar der i § 1 staar, at Wildt skal være fredet i en vis Tid, saa siges det ogsaa med det Samme, at det maa skydes i den øvrige Tid, og det er da ikke fuldkommen rigtigt, naar der i § 2 staar, at det ikke maa falbydes til Salg før 2 Dage senere end Fredningstidens Udløb. Det kan ikke være rigtigt. Thi naar f. Ex. en Mand skyder Wildtet ude paa Landet, saa er det ogsaa forbudt ham at sælge det derude, og det vilde være mærkeligt, at en Mand absolut skulde glemme det i to Dage, efterat han har skudt det, for at kunne sælge det til en Handelsmand. Det er ikke rigtigt og vil ikke blive opretholdt af den Grund, at det virkelig er ufornuftigt. Hvad angaar, at der to Dage efter Sagtidens Udløb ikke længer maa sælges Wildt, vil denne Bestemmelse heller ikke være hensigtsmæssig; thi naar Noget bliver skudt f. Ex. i Sjælland eller paa de tilstødende Der kort før Sagtidens Udløb og det skal forhandles i Kjøbenhavn, da bliver det jo faktisk umuligt, at det kan realiseres (Kofod: Det kan sendes ad Sernbanen.) Ja, vi have ikke Sernbaner allevegne, Bornholm har som bekendt ingen. Man vil saaledes let kunne tænke sig, at det bliver umuligt at afhænde det. Jeg holder derfor paa, at det er fuldkommen rigtigt, hvad Loven af 1871 bestemmer i § 12. Det er klare og bestemte Udtryk, og jeg tror ogsaa, at det i og for sig er en meget praktisk Bestemmelse. Men, hvad jeg særlig har imod, og Grunden til, at jeg har taget Ordet, er de Udtalelser, der ere fremkomne fra et Par ærebe Medlemmer, nemlig fra det ærebe Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds (Bojzen) og Histed Amts 2den Valgkreds (Sagd). De ere nemlig komne i lidt stærk Fart over dette Forslag og ere komne til at omtale Naaen og Naabuffen. Men hvis vi komme ind derpaa, tror jeg, at de Herrer spænde Buen saa højt, at den springer. Hvis de Herrer ere enige med mig om at faae noget Godt og noget Heldigt og ikke Skadeligt ud af denne Sag, skulle de i Realiteten blive ved Lovforslaget, som det er, thi saa tror jeg ikke, at der er noget til Hinder for at faae Loven ud; men komme vi ind paa Naabuffen og Naaen, og skulle de fredes hyderligere, end de ere blevne det ved den sidste Lov, der gik betydeligt videre end den